

САВЕТ ЕВРОПЕ

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ МИЛОШЕВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 31320/05)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

28. април 2009. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Милошевић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на седници већа у саставу:

Françoise Tulkens, *председник*,

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

После разматрања на затвореној седници 7. априла 2009. године,

Изриче следећу пресуду, која је донета тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 31320/05) против против Државне Заједнице Србија и Црна Гора, коју је Суду поднео по члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: “Конвенција”), у то време, држављанин Државне Заједнице Србија и Црна Гора, г. Славиша Милошевић (у даљем тексту: “подносилац представке”), дана 17. августа 2005. године.

2. Од 3. јуна 2006. године, после Декларације о независности Црне Горе, Србија је искључива Висока страна уговорница у поступцима пред Судом.

3. Подносиоца представке је заступао г. Н. Радосавовић, адвокат из Београда. Владу Државне Заједнице Србија и Црна Гора а, касније, Владу Србије (у даљем тексту: “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Подносилац представке је тврдио да је претрпео повреду члана 5. став 3. Конвенције као и повреду члана 2. Протокола број 4.

5. Председник Другог одељења је 16. априла 2007. године одлучио да Владу обавести о представци. Примењујући члан 29. став 3. Конвенције, такође, је одлучено да се основаност представке разматра истовремено са њеном допуштеношћу.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

6. Подносилац представке је рођен 1972. године и живи у Београду.

7. Чињенице предмета, како су их доставиле стране, могу се сумирати како следи.

8. Пето општинско јавно тужилаштво у Београду је 28. октобра 1999. године поднело захтев за спровођење истраге против подносиоца представке, тврдећи да је он починио бројна кривична дела крађе према члану 166. став 1. Кривичног законика.

9. Истражни судија Петог општинског суда у Београду (у даљем тексту: „Општински суд“) је 16. децембра 1999. године донео решење о спровођењу истраге у вези са овим кривичним делима.

10. Истражни судија истог суда је 18. јануара 2000. године утврдио да се не зна где се налази подносилац представке и издао потерницу, са решењем о његовом притвору у периоду до месец дана.

11. Општински суд је, поступајући по службеној дужности, 16. априла 2002. године именовоа адвоката који ће заступати подносиоца представке у поступку.

12. Полиција је 20. јануара 2005. године у 16 часова ухапсила подносиоца представке и привела у Окружни затвор у Београду. Ово хапшење је обављено на основу решења о притвору Општинског суда од 18. јануара 2000. године.

13. Општински суд је 21. јануара 2005. године покушао да се обрати адвокату подносиоца представке, али га није нашао. Због тога је суд 24. јануара 2005. године именовоа другог адвоката који ће заступати подносиоца представке.

14. Пошто новоименовани адвокат није могао да 25. јануара 2005. године оде у Окружни затвор, суђење подносиоцу представке је заказано за 27. јануар 2005. године.

15. Истражни судија Општинског суда је саслушао подносиоца представке 27. јануара 2005. године у 9.30 часова у присуству његовог адвоката, којом приликом је подносилац представке, између осталог, негирао све оптужбе и изричито се одрекао права да поднесе жалбу на решење о притвору од 18. јануара 2000. године. Изгледа да је подносилац представке сматрао да има мало шансе да буде ослобођен по жалби и да је желео да му се суди што је пре могуће.

16. Пето општинско јавно тужилаштво је 3. фебруара 2005. године подигло оптужницу против подносиоца представке.

17. Трочлано судско веће Општинског суда је 4. фебруара 2005. године продужило притвор подносиоцу представке за још 30 дана, а да није саслушало ни њега ни његовог адвоката.

18. Подносилац представке је 11. фебруара 2005. године поднео жалбу против овог решења, истичући, између осталог, да није одмах изведен пред судију, „што је повреда члана 5. става 3. Конвенције“.

19. Окружни суд у Београду је 18. фебруара 2005. године одбио ову жалбу, поново доневши одлуку у одсуству подносиоца представке и његовог адвоката. Он, такође, није размотрио посебну притужбу подносиоца представке према члану 5. став 3. Конвенције.

20. Суђење подносиоцу представке је почело 2. марта 2005. године, али му је притвор продужен.

21. Општински суд је 18. маја 2005. године нашао да је подносилац представке крив, осудио га на затворску казну од годину дана и два месеца и пустио га из притвора.

22. Окружни суд је 19. децембра 2005. године укинуо оспоравану пресуду и наложио поновно суђење.

23. Општински суд је 16. фебруара 2007. године нашао, на основу делимично измењене оптужнице, да је подносилац представке крив и осудио га на затворску казну од осам месеци.

24. Испоставило се да је подносилац представке против ове пресуде поднео жалбу Окружном суду у Београду 5. априла 2007. године.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. Уставна повеља Државне Заједнице Србија и Црна Гора (објављена у „Службеном листу Србије и Црне Горе“ – „Сл. лист Србије и Црне Горе“ број 1/03)

5. Члан 10. је предвиђао да се „одредбе међународних споразума о људским и мањинским правима примењиве у ... [Државној Заједници] ... Србија и Црна Гора морају директно примењивати“.

Б. Законик о кривичном поступку (објављен у „Службеном листу Савезне Републике Југославије“ – „Сл. Лист“ бр. 70/01 и 68/02, као и у „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“ бр. 58/04, 85/05 и 115/05)

26. Члан 229. регулише притвор који одређује полиција, предвиђајући, између осталог, да он може да траје до 48 сати, а тада се осумњичени мора извести пред истражног судију који може, сходно члану 228., донети решење о пуштању на слободу или решење о „истражном притвору“.

27. Чл. 143 – 145. се тичу „притвора пре подизања оптужнице“, наиме истражног притвора после притвора који одређује полиција до подизања оптужнице од стране јавног тужиоца. Према овим одредбама, истражни судија је, поред тога што спроводи истрагу, такође, овлашћен да донесе решење о притвору окривљеног. Окривљени против кога је донето такво решење о притвору у његовом одсуству ће добити ово решење по хапшењу или, најкасније, 24 часа после тога. Окривљени ће имати право да против овог решења поднесе жалбу, а иста жалба се мора поднети у року од 24 сата и разматрати од стране трочланог судског већа истог суда у року од следећих 48 сати. Окривљени и његов адвокат немају право да том приликом буду лично саслушани, али их трочлано судско веће, ако тако одлучи, може позвати да дођу у суд и усмено изнесу своје ставове (видети, такође, члан 262.). Истражни судија може донети решење о притвору до месец дана. Током истражног поступка окривљени нема изричито право да тражи пуштање на слободу, али истражни судија може пустити окривљеног на слободу уз сагласност надлежног јавног тужиоца. Ако између њих двојице не постоји сагласност, ово питање решава трочлано судско веће истог суда у року од 48 сати. Окривљени и његов адвокат немају право да том приликом буду лично саслушани (исто). Трочлано судско веће може, такође, продужити притвор окривљеном пре подизања оптужнице за још два месеца, без личног саслушања окривљеног или његовог адвоката (исто). Окривљени и његов адвокат могу поднети жалбу против овог решења вишем суду, али ни тада немају право да присуствују када се ова жалба разматра (видети, такође, чл. 401. и 402 став 1., као и члан 375 ст. 1 и 2). У вези са кривичним делима за које се може изрећи казна затвора дужа од пет година, трочлано судско веће Врховног суда може окривљеном продужити притвор за још три месеца, а да лично не саслуша ни окривљеног ни његовог адвоката (видети, такође, члан 262.). Окривљени и његов адвокат могу поднети жалбу против овог решења другом већу истог суда али, ни тада немају право да присуствују када се ова жалба разматра (видети, такође, чл. 401. и 402 став 1., као и члан 375 ст. 1 и 2). По истеку ова три месеца, против окривљеног мора бити подигнута оптужница или мора бити пуштен на слободу. Према томе, домаће право предвиђа да притвор пре подизања оптужнице не може трајати дуже од 6 месеци укупно.

28. Према члану 146., после подизања оптужнице против окривљеног до доношења пресуде у првој инстанци, притвор је питање о коме одлучује судско веће, у току самог поступка, или, заправо, трочлано судско веће истог суда између рочишта. Поред тога, „притвор после подизања оптужнице“ се аутоматски поново разматра сваких тридесет дана док се оптужница не потврди, и свака два месеца после ове потврде до доношења пресуде у првој инстанци. Окривљени и одбрана немају изричито право да буду лично саслушани од стране наведеног трочланог већа нити да присуствују када виши суд разматра њихову жалбу против донетог решења у оквиру „механизма аутоматског поновног разматрања“ (исто).

29. Према члану 152., председник надлежног суда или судија кога именује председник, а који не може бити истражни судија, редовно прати стање притворених лица. Председник суда и истражни судија могу, међутим, у свако доба посетити притворена лица, разговарати са њима и од њих примати притужбе.

30. Најзад, члан 419. предвиђа, између осталог, да надлежни јавни тужилац „може“ поднети захтев за заштиту законитости против „правоснажне судске одлуке“, у име или против оптуженог, ако је материјални и процесни „закон повређен.“

В. Закон о уређењу судова (објављен у „Сл. гласнику РС“ бр. 63/01, 42/02, 27/03, 29/04, 101/05 и 46/06)

31. Релевантне одредбе овог закона гласе:

Члан 7.

“Странка и други учесник у судском поступку имају право притужбе на рад суда кад сматрају да се поступак одуговлачи, да је неправилан или да постоји било какав недозвољен утицај на његов ток и исход.“

Члан 51.

Председник вишег суда има право да надзире судску управу нижег суда, а председник непосредно вишег суда и да при нечињењу председника нижег суда донесе акте из његовог делокруга.

Председник вишег суда може тражити од нижег суда обавештење о примени прописа, проблемима у суђењу и све податке о раду.

Председник вишег суда може наложити непосредан увид у рад нижег суда.

Члан 52.

Кад странка или други учесник у поступку поднесу притужбу, председник суда дужан је да размотри и да о њеној основаности и предузетим мерама обавести притужиоца у року од петнаест дана од пријема притужбе.

Ако је притужба поднета преко министарства надлежног за правосуђе или вишег суда, о основаности притужбе и предузетим мерама обавештавају се и министар или председник вишег суда.

Г. Судски пословник (објављен у „Службеном гласнику РС“ бр. 65/03, 115/05 и 4/06)

32. Према члану 8., између осталог, председник суда мора обезбедити ажуран рад суда. Он или она, такође, мора погледати сваку притужбу коју поднесе странка у поступку у вези са одуговлачењем и одговорити у року од 15 дана, дајући његову или њену одлуку и, ако је неопходно, наложивши предузимање мера да се стање поправи.

33. Члан 4., између осталог, предвиђа да Министарство правде мора надzirати рад судова у смислу њихове ажурности. Ако се идентификују неки проблеми, Министарство мора „предложити“ предузимање посебних мера у року од 15 дана.

Д. Закон о судијама (објављен у „Службеном гласнику РС“ бр. 63/01, 42/02, 60/02, 17/03, 25/03, 27/03, 29/04, 61/05 и 101/05)

34. Релевантне одредбе овог закона гласе:

Члан 40а. ст. 1. и 2.

„У Врховном суду Србије образује се Надзорни одбор (у даљем тексту: „Одбор“)

Одбор се састоји од пет судија Врховног суда које на четири године бира општа седница Врховног суда Србије.“

Члан 40б.

„Одбор је овлашћен да, по притужби или самоиницијативно, контролише судске предмете и начини увид у њих.

По коначној контроли судског предмета Одбор може пред Великим персоналним већем покренути поступак за разрешење судије због несавесног или нестручног вршења дужности или предложити изрицање дисциплинске мере судији.“

Ђ. Закон о облигационим односима (објављен у „Службеном листу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије“ – „Сл. Лист“ бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Сл. листу СРЈ“ број 31/93)

35. Чл. 199. и 200. Закона о облигационим односима предвиђају, између осталог, да свако ко је претрпео страх, физички бол или душевну патњу као последицу кршења „права личности“ има право, у зависности од њиховог трајања и јачине, да покрене поступак за финансијску накнаду код парничних судова, као и да тражи друге облике накнаде „који могу“ омогућити одговарајуће нематеријално задовољење.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 5. СТАВ 3. КОНВЕНЦИЈЕ

36. Подносилац представке се жалио зато што није одмах и лично изведен пред судију са овлашћењем да га пусти на слободу, што је повреда члана 5. став 3. Конвенције.

37. Релевантни део члана 5. гласи како следи:

„1. Свако има право на слободу и безбедност личности. Нико не може бити лишен слободе осим у следећим случајевима и у складу са законом прописаним поступком: ...

(в) у случају законитог хапшења или лишења слободе ради привођења лица пред надлежну судску власт због оправдане сумње да је извршило кривично дело, или када се то оправдано сматра потребним како би се предупредило извршење кривичног дела или бекство по његовом извршење,...

3. Свако ко је ухапшен или лишен слободе сходно одредбама из става 1. (в) овог члана мора без одлагања бити изведен пред судију или службено лице законом одређено да обавља судске функције и мора имати право да му се суди у разумном року или да буде пуштен на слободу до суђења. Пуштање на слободу може се условити јемствима да се лице појавити на суђењу.“

А. Допуштеност

1. Рок од шест месеци

38. Влада је тврдила да подносилац представке није доставио представку Суду у року од шест месеци, рачунајући од 27. јануара 2005. године, када га је први пут саслушао истражни судија (видети став 15. у горњем тексту).

39. Подносилац представке није дао никакав коментар.

40. Суд подсећа да члан 35. став 1. Конвенције предвиђа да он може да разматра неку притужбу само ако је поднета у року од шест месеци од датума правоснажне одлуке донете у току исцрпљења домаћих правних средстава. Када подносилац представке нема на располагању делотворно правно средство, временски рок истиче шест месеци после датума радњи или мера на које се жали, или после датума сазнања о тој радњи или њеном утицају на подносиоца представке (видети, *Younger против Уједињеног Краљевства* (одлука), број 57420/00, ЕCHR 2003-I). Ако та ситуација, међутим, траје, рок од шест месеци истиче по завршетку ситуације о којој је реч (видети, *уз одговарајуће измене, Јеџиус против Литваније*, број 34578/97, став. 44, ЕCHR 2000-IX).

41. Суд примећује да се у предметном случају притужба подносиоца представке према члану 35. став 3. Конвенције односи на наводни недостатак у Закону о кривичном поступку Тужене државе, како су га тумачили домаћи судови и применили у његовом случају, што је довело до његова ситуације потраје. Посебно, истражни судија који је подносиоца представке саслушао 27. јануара 2005. године није имао обавезу по домаћем закону да испита његов притвор нити овлашћење да самостално донесе решење о његовом пуштању на слободу (видети, ст. 15. и 27. у горњем тексту). Штавише, све до 2. марта 2005. године, када је одржано прво рочиште, подносилац представке није лично изведен „пред судију“ овлашћеног да га пусти на слободу (видети, ст. 17 – 20., 27. и 28. у горњем тексту). Суд, према томе, закључује да је ситуација која је отпочела хапшењем подносиоца представке окончана тог дана у смислу члана 35. став 1. Конвенције (видети, *уз одговарајуће измене, Радослав Попов против Бугарске*, број 58971/00, ст. 39. и 40., 2. новембар 2006. године).

42. Према томе, рок за подношење притужбе од стране подносиоца представке истекао је шест месеци после 2. марта 2005. године. Пошто је подносилац представке поднео своју представку 17. августа 2005. године, произилази да се примедба Владе мора одбити.

2. Исцрпљивање домаћих правних средстава

43. Влада је изнела да подносилац представке није исцрпео сва делотворна домаћа правна средства. Посебно, он се није позвао на члан 10. Уставне повеље или Конвенцију пред домаћим судовима (видети став 25. у горњем тексту). Подносилац представке, такође, није покренуо посебан парнични поступак према чл. 199. и 200. Закона о облигационим односима (видети став 35. у горњем тексту), а пропустио је и да ургира код јавног тужиоца да у његово име поднесе захтев за заштиту законитости у вези са одлуком Окружног суда од 18. фебруара 2005. године (видети став 30. у горњем тексту). Најзад, подносилац представке није користио члан 152. Законика о кривичном поступку нити се жалио председнику Општинског суда, председнику Окружног суда, Министру правде, а ни Надзорном одбору Врховног суда (видети ст. 29. и 31-34. у горњем тексту).

44. Подносилац представке је остао при ставу да су сва горе наведена правна средства ирелевантна и/или неделотворна.

45. Суд подсећа да, према члану 35. став 1. Конвенције, он може да се бави неким питањем само пошто су исцрпљена сва домаћа правна средства (видети, на пример, *Hentrich против Француске*, пресуда од 22. септембра 1994. године, серија А број 296-А, стр. 18, став 33.; *Remli против Француске*, пресуда од 23. априла 1996. године, *Извештаји о пресудама и одлукама 1996-II*, стр. 571, став 33.). Он даље подсећа да је обавеза Владе која тврди да правна средства нису исцрпљена, да увери Суд да је правно средство о коме је реч било и теоријски и практично на располагању у релевантном тренутку (видети, између осталог, *Vernillo против Француске*, пресуда од 20. фебруара 1991. године, серија А број 198, стр. 11 – 12., став. 27; *Dalia против Француске*, пресуда од 19. фебруара 1998. године, *Извештаји о пресудама и одлукама 1996-I*, стр. 87 -88. став 38.). Штавише, једно правно средство се не може сматрати делотворним ако зависи од добре воље државног службеника (видети, уз одговарајуће измене, *Malfatti против Словачке Републике*, број 38855/97, Одлука Комисије од 1. јула 1998. године; *V. S. против Словачке Републике*, број 30894/96, Одлука Комисије од 22. октобра 1997. године; видети, такође, *X против Ирске*, број 9136/80, Одлука Комисије од 10. јула 1981. године, Одлуке и Извештаји (ОИ). 26. стр. 242.).

46. У вези са предметним случајем, Суд прво примећује да се, у вези са поднеском Владе да је подносилац представке требало да поднесе парничну тужбу према члану 200. Закона о облигационим односима, права зајемчена према члану 5. став 3. морају разликовати од права на добијање накнаде због њихове повреде, због чега се парнична тужба за наканду штете не може сматрати делотворном у вези са притужбом подносиоца представке (видети, међу многим другим ауторитетима, *Wloch против Пољске*, број 27785/95, став. 90, ЕCHR 2000-IX). Друго, чак и под претпоставком да се сва ова средства могу сматрати делотворним, Влада није навела ниједан пример домаће судске праксе који указује да је, у предмету као што је предмет подносиоца представке, заиста било могуће да се добије нека накнада у вези са притвором према члану 199. Закона облигационим односима, члану 152. Законика о кривичном поступку или, заправо, на основу законодавства описаног у ст. 31 – 34. у горњем тексту. Треће, Суд налази да једино јавни тужилац могао поднети захтев за заштиту законитости у име подносиоца представке и да, штавише, он има дискреционо право да одлучи да ли да то учини или не. Према томе, ово правно средство је, такође, било неделотворно према члану 35. став 1. Конвенције (видети, *Ленојућ*

против Србије, број 13909/05, став 54., 6. новембар 2007. године). Најзад, примећено је да се у својој жалби од 11. фебруара 2005. године подносилац представке изричито жалио због тога што није одмах изведен пред судију, што представља повреду члана 5. става 3. Конвенције.

47. С обзиром на горе наведено, Суд закључује да се притужбе подносиоца представке не могу прогласити недопуштеним због неисцрпљења домаћих правних средстава према члану 35. став 1. Конвенције. Сходно томе, примедба Владе у вези са овим се мора одбити.

3. Закључак

48. Суд сматра да притужба подносиоца представке није очигледно неоснована у смислу значења члана 35. став 3. Конвенције. Он даље сматра да она није недопуштена ни по једном другом основу. Према томе, она се мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

49. Влада је тврдила да није дошло до повреде члана 5. става 3. Конвенције. Посебно, притвор о коме је реч је био у складу са законом и одредио га је суд, а не полиција или јавни тужилац. Даље, подносилац представке се појавио пред истражним судијом за мање од седам дана после хапшења, а део претходног кашњења се пре може приписати адвокату самог подносиоца представке, а не судовима Тужене државе. Најзад, Влада је изнела да се прво суђење подносиоцу представке брзо завршило и приметила да је одмах после њега пуштен на слободу.

50. Подносилац представке је поново потврдио своју притужбу.

51. Суд подсећа да законито ухапшен појединац или појединац осумњичен да је починио кривично дело мора, према члану 5. став 3. Конвенције, бити заштићен одређеном судском контролом. Та контрола мора да испуни захтев хитности (видети, *McCaу против Уједињеног Краљевства* [ВВ], број 543/03, став 33., ЕCHR 2006-...), бити „аутоматска“, наиме, не зависити од претходне представке лица о коме је реч (исто, став 34.), а притворено лице мора лично бити изведено пред „судију или [неког] другог службеника овлашћеног по закону“ да одлучи да ли да нареди његово или њено пуштање на слободу у току суђења (исто, став 35.).

52. Суд даље подсећа да чак и када је домаћи суд првобитно одредио притвор, то не искључује накнадну примену наведеног „захтева хитности“ ако, између осталог, оптужени није саслушан приликом разматрања његовог притвора. На пример, период од петнаест дана од када је подносилац представке стављен у притвор, на основу судског решења, и његовог личног саслушања пред судијом сматрао се несагласним са чланом 5. став 3. у предмету *McGoff против Шведске* (пресуда од 26. октобра 1984. године, став 27., серија А број 83).

53. С обзиром на горе наведену судску праксу и у вези са предметним случајем, Суд примећује да у спису предмета нема доказа који би указао да је хапшењем подносиоца представке и/или његовим накнадним притвором повређен члан 5. став 1 (в) Конвенције. Суд даље примећује, међутим, да, с обзиром на одредбе Законика о кривичном поступку и његове претходне налазе (ставови 27, 28. и 41. у горњем тексту), подносилац представке није изведен пред судију који је имао и обавезу да размотри његов притвор и неопходно овлашћење да наложи његово пуштање на слободу до, у најбољем случају, 2.

марта 2005. године, што је више од четрдесет једног дана после његовог хапшења (видети, такође, ст. 12 – 21. у горњем тексту).

54. Према томе, дошло је до повреде члана 5. став 3. Конвенције (видети, уз одговарајуће измене, *Вренчев против Србије*, број 2361/05, ст. 64 – 68., 23. септембар 2008. године).

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 2. ПРОТОКОЛА БРОЈ 4

55. Подносилац представке се даље жалио да су, као последица повреде члана 5. става 3. Конвенције, органи Тужене државе, такође, повредили његово право на слободу кретања, зајемчено према члану 2. Протокола број 4.

56. Суд примећује да је ова његова притужба повезана са оном која је разматрана у горњем тексту и да се она, на исти начин, мора прогласити допуштеном.

57. Међутим, с обзиром на његове налазе према члану 5. став 3. у горњем тексту, Суд сматра да није неопходно да се разматра да ли је, у овом случају, такође, дошло до посебне повреде члана 2. Протокола број 4 (видети, међу многим другим ауторитетима, *Voazano против Француске*, 18. децембар 1986. године, став 63., серија А број 111).

III. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

58. Члан 41 Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета

59. Подносилац представке је тражио 10.000 евра (EUR) на име претрпљене нематеријалне штете.

60. Влада је оспорила овај захтев.

61. Суд сматра да је подносилац представке претрпео нематеријалну штету која се не може довољно надокнадити само његовом констатацијом повреде Конвенције. С обзиром на природу повреде утврђене у овом предмету и процењујући на основу правичности, Суд стога додељује подносиоцу представке 3.000 евра по овом основу (видети, уз одговарајуће измене, *Вренчев против Србије*, цитиран у горњем тексту).

B. Трошкови

62. Подносилац представке је, такође, тражио 500 евра на име трошкова у поступку пред Судом.

63. Влада је оспорила овај захтев.

64. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они стварно и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа. У предметном случају, на основу докумената које поседује и горе наведених критеријума, Суд сматра да је оправдано да се у потпуности досуди износ који подносилац представке тражи за поступак пред њим.

В. Затезна камата

65. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном,
2. *Утврђује* да је било повреде члана 5. став 3 Конвенције,
3. *Утврђује* да нема потребе да се посебно разматра притужба подносиоца представке према члану 2. Протокола број 4,
4. *Утврђује*
  - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, следеће износе, који ће бити претворени у српске динаре по курсу који ће важити на дан исплате:
    - (i) 3.000 евра (три хиљаде евра) на име претрпљене нематеријалне штете, плус порез који се може платити,
    - (ii) 500 евра (пет стотина евра) на име трошкова, плус порез који подносилац представке може платити,
  - (б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена,
4. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 28. априла 2009. године, према Правилу 77. ст. 2. и 3. Пословника Суда.

S. Dollé
Секретар

F. TULKENS
Председник